

bila. Soproga je nato možu naznanila, da mora k neki svoji znanki v Gorico, in da se vrne še le za nekaj dni domov. Ko je bivala dva dni v Gorici, je od tam brzojavila soprogu, da je povila hčer, s katero se v nekoliko dneh povrne domov, kar se je tudi zgodilo. Soprog je držal za gotovo, da mu je soproga porodila hčer in je bil zelo vesel. Ta prebrisana in romantična dogodbica pa ni mogla dolgo tajna ostati, ker se je prikazal na pozorišču pravi oče otroka, kateri je znal, da mu je soproga v bolnišnici rodila hčer in potem umrla; zato se je pripeljal v Trst in zahteval svojega otroka. Povedali so mu, da je otrok oddan neki ženski v prehrano, pri kateri ga naj poišče. Pravi oče se je torej predstavil Mariji D. in njenemu soprogu, zahtevajoč svojo hčer. Seveda je ta nenadni prihod povzročil v družini D. neugodnih prizorov in je imelo opraviti tudi redarstvo, pred katerim je Marija D. izjavila, da je mislila otroka pohčeriti, a da bi ga soprog rajše imel, se mu je zlagala, da je otrok njen. Redarstvo jo ni kaznovalo, otroka pa je vzel pravi oče.

— **Oporoka skopuha.** 25. januarja so našli v Budimpešti 81letnega vpokojenega kanclista Fr. Gjurgoviča obesnega v njegovem stanovanju. Kanclist je živel beraško, nosil je raztrgano obleko ter prebival v slabi sobici, v kateri ni bilo skoro nič pohištva. Svoj čas je bil odličen odvetnik v Požunu. Ker pa je bil oderuh, se mu je odvetništvo vzelo. Na to je postal pri trgovski zbornici v Budimpešti kanclist ter bil končno upokojen s 120 gld. na leto. Jemal je rad najslabše jedi in zahajal v najumazanejšo beznice. V svoji sobi je imel staro postelj in dragoceno knjižico. Sprejemal pa ni nikogar. Ko pa se je početkom januarja zgrudil na cesti od lakote, je prišla k njemu soseda. Tej je velel, naj pokliče njegovega nečaka, realnega profesorja Szèligetyja. Temu je kanclist povedal, da je izročil svojo oporoko in svoje premoženje nekemu odvetniku. Nečak, ki kanclista niti poznal ni, je odšel, misleč, da se starcu meša. Črez tri dni pa se je kanclist obesil. Sodna komisija je našla v knjigah vrednostne papirje za 120.000 kron. V oporoki pa je skopuh določil za vseučilišče v Požunu 400.000 kron, ker si je premoženje pridobil v Požunu nepoštenim načinom. 100.000 kron pa je zapustil nečaku, profesorju Szèligetyju. Vrednostni papirji, katere so našli v stanovanju, pa so dedščina ostalih sorodnikov kanclista.

— **Röntgenovi žarki v poštni službi.** V Buenos Ayres-u so opazili poštne uradniki, da prihajajo iz Evrope v Ameriko v vrednostnih pismih stvari, katere so podvržene carini. Amerikanski poštne uradniki ne smejo odpreti takih pisem, akoravno se jim zde sumljiva, in tako se vtihotapi marsikatera stvar. Slednjič so pa prišli na misel, da bi se dala taka pisma preiskovati z Röntgenovimi žarki in dosegli so sijajen uspeh: V enem tednu so dognali, da je prišlo v

Buenos Ayres na tak tihotapski način za 20.000 dolarjev carini podvrženih stvari.

— **Nesreča s telefonskimi žicami.** V Liwerpoolu se je zgodila velika nesreča s telefonskimi žicami, katere žrtva je postalo mnogo ljudij. Ko je namreč zapadel tam velik sneg, je njegova teža na več mestih pretrgala telefonične žice. Te so padle dol in se zvezale z žicami električnega tramvaja. Ta zveza jih je napolnila z močnim električnim tokom in postale so jako nevarne za ljudi, ki so hodili po ulicah. Največja nesreča se je zgodila v ulici London Road, kjer se je naenkrat dvanajst oseb zapelo v žice. Kdor se je dotaknil žice, dobil je močan električni udarec. Iskre, ki so švigale iz žic, palile so ljudem obleko. Konj, ki je stopil na žico, se je zvrnil in ni več vstal. Tako je padla nezavestna na tla tudi neka gospa. Redar, ki jo je hotel vzdigniti, je dobil udarec in se takoj zgrudil v sneg. Slednjič so avizirali tramvajsko centralo, ki je nato elektriko ustavila, da so mogli žice razmotati.

— **Kako je nastal red hlačne podveze.** Lord Roberts je dobil za svoja južnoafričanska junaštva najvišji angleški red, in kralj Edvard je podelil isti red svoji ženi, novi kraljici Aleksandri. Zato se zanima časopisje sedaj bolj za postanek tega najvišjega reda — hlačne podveze. Poroča se, da je leta 1350. na novo leto pozval tedanji kralj Edvard III. vse viteze in plemiče iz vse Evrope, naj se zberó v Windsorju na tekmovalno borbo. Darila so bila velika. In res so prišli vitezi in plemenitaši iz vseh evropskih krajev na to borbo. 20. aprila 1530. pa se je vršila slavnostna gostija. Okrogla miza, za katero so sedeli gostje, je imela 210 čevljev v premeru. Po gostiji pa je bil sijajen ples. Kralj sam ga je hotel otvoriti s krasno grofico Salisbury. Ko jo je hotel odvesti na plesišče, je zapazil, da je odpadla lepi grofici svileni nogavična podveza. Da bi ga nihče ne prehitel, se je kralj hitro sklonil in pobral podvezo. V naglici pa je prijel za rob grofične toalete ter tako dvignil grofično krilo prav visoko... Splošna zadrega in smejanje! Kralj pa je izgovoril poslej splošno rabljeni stavek: „Honni soit qui mal y pense“! (Sram ga bodi, kdor misli kaj slabega!) In kralj je dvignil nogavično podvezo ter dejal: „Ta podveza postane najčastnejši znak, da se bode čutil najponosnejši izmed vás srečnega, ako ga bo smel nositi!“ Red hlačne ali nogavične podveze je v istini tudi postal najčastnejši in najvišji red na Angleškem.

Loterijske srečke

V Brnu dne 20. marcija t. l.: 75, 31, 28, 69, 43.
Na Dunaji dne 16. marcija t. l.: 82, 7, 26, 37, 45.
V Gradci dne 16. marcija t. l.: 39, 67, 37, 65, 66.

Srečkanje nepreklicno

➔ jutri ➔

Glavni dobitek

60.000 K

v gotovini 20 % odbitka.

Invalidne srečke po 1 krono

priporoča **J. C. Mayer**, menjalnica v Ljubljani.